

tekommet av barneverntjenesten, og med-sakkyndig ble oppnevnt med tilhørende begrenset mandat. Barneverntjenesten har deretter fulgt de sakkyndiges anbefaling fullt og helt i denne saken.

Saken illustrerer at det er svært utfordrende å vurdere omsorgssituasjonen i en familie der samtlige barn og en av omsorgspersonene er rammet av ME.

TIDLIGERE SKOLESJEF I KOMMUNEN

Siden barna hadde stort skolefravær, var det min plikt som skolesjef å involvere meg med tanke på å gi barna og familien best mulig og relevant hjelp. Både kommunale hjelpeinstanser og Fylkesmannen mente da at det var en bekymringsmelding til barnevernet som måtte til. I bekymringsmeldingen bad jeg derfor om at familien måtte få relevant hjelp og støtte. På bakgrunn av tett kontakt med skolene og lærerne, var det ikke mitt inntrykk at disse barna var sterkt preget av manglende skolegang. Heller var det slik at de fikk maksimalt ut av det de var i stand til å ta imot av undervisning. Selv hadde jeg altså ingenting å påpeke av svikt.

Dette er et område med liten kunnskap. Etter mitt syn blir ME-rammede familier ofte møtt med manglende forståelse. Jeg syntes familien ble mistenkeliggjort, og at man var ensidige i sitt syn på dem. Jeg har derfor på generelt grunnlag engasjert meg i at dette er et område som trenger større oppmerksomhet fra myndighetene gjennom blant annet forskning og kunnskapsdeling.

FYLKESLEGE/ AVDELINGSDIRECTØR I FYLKET

Viser til din vedlagte artikkel. Jeg har, med hjelp fra utdanningsavdelingen her hos oss, gjennomgått sakene vi har vedrørende familien har hos Fylkesmannen i Aktuelt fylke.

Det stemmer at utdanningsavdelingen hadde en sak i 2012, og Helse, sosial og barnevernavdelingen hadde saker i 2014, som gjaldt BPA, og i 2015, der det ble bedt om settebarnevern. Svaret vedrørende settebarnevern ble sendt til advokaten som representerte familien i januar 2015, mindre enn en måned etter at begjæringen ble framsatt. ✘

DERFOR

Redaksjonen begrunner sine valg

Profesjonell nærhet

REDAKSJONEN SENDTE MEG på reportasjetur til en hardt ME-rammet familie. Vi kjente til at mange med denne diagnosen føler seg mistrodd av hjelpetjenestene og av barnevernet. Nå hadde vi funnet en familie som ville fortelle om sine erfaringer som kulminerte i to barnevernssaker.

Vi har hatt mye kontakt på epost før jeg reiser. Jeg får vite at familiens motiv for å stille til intervju er å hjelpe andre i samme situasjon. Samtidig er de redde, skriver far i familien, og sender meg en rekke dokumenter fra saken i håp om at jeg skal forstå familiens situasjon. Vi diskuterer anonymisering og vinkling, og jeg forklarer at hvis det kommer anklager fra familien, må de det gjelder få svare i samme utgave som den journalistiske saken presenteres.

Det blir et sterkt møte med familien, og spesielt med 20-åringen Alise, som forteller konkret og nært om livet med årelange smerter, utmattelse og skuffelse over ikke å klare skolegangen og å miste vennskap med jevnaldrende. Aller verst var angsten for å bli skilt fra foreldre og søsken da barnevernet innstilte på det, forteller hun. Min journalistiske distanse slår sprekker. Det er umulig å ikke bli berørt.

Jeg kjenner på rollekonflikten. Jeg føler empati for mine intervjuobjekter. De åpnet opp, og fortalte meg om sine vondeste opplevelser. Neste skritt for meg er å kontakte partene som må få uttale seg: NAV, barnevernet, Fylkesmannen og en skolesjef. De har rett til å imøtegå familiens fremstilling og til å begrunne sine valg. For å kunne gjøre det, må familien frita dem fra taushetsplikten – de må fylle ut skjemaer og sende sin ID. Det blir min jobb å kontakte familien, og jeg vet det vil trigge angst og bekymring hos dem. De har vært i konflikt med både NAV og barnevernet, som nå skal kunne imøtegå deres fremstilling offentlig.

Som menneske føler jeg på at jeg setter dem i en vond situasjon, og at det er jeg som nå overlater dem til andres vurdering og fortolkning. Som journalist står jeg fullt inne for presseetikken: De anklagede må få svare. Saken blir bedre av det.

Er jeg uprofesjonell når jeg ønsker å være en omsorgsfull journalist? Etikkforsker Anita Ekeberg mener at empati med kilden ikke trenger å stå i motsetning til å være kritisk journalist. Men nærheten må ikke forveksles med intim fortrolighet, skriver hun i en vitenskapelig artikkel fra 2011. «Nærheten må snarere forstås som en profesjonell nærhet.» Jeg lytter gjennom lydfilen med familiens fortelling, og begynner skrivingen. Jeg ønsker å gjenskape møtet med familien i teksten – og å vekke gjenklang hos leserne. Samtidig må saken få flere nyanser ved at de involverte får en stemme. Jeg tror det er i denne kombinasjonen utfordringene og styrken i journalistikken ligger. Samtidig vet jeg at noen ganger er det fristende å gå langt – kanskje for langt – inn på kildens banehalvdel for å få informasjonen man ønsker. ✘

Nina Strand, journalist i Tidsskrift for Norsk psykologforening